

Vuit poetes, entre veterans i novells, homenatgen l'autor de Sarrià en el vint-i-cinquè aniversari de la seva mort

J.V. Foix a ritme de 'techno'

Valèria Gaillard
BARCELONA

Reivindicar i acostar als joves la figura de J.V. Foix és l'objectiu principal de la *FestFoix 25 anys amb/sense J.V. Foix*, que el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) organitza demà (Sala Teatre, 19 h). "La seva obra lliga molt bé amb l'esperit del centre", va assenyalar ahir Marçal Sintès, director del CCCB, durant la presentació de l'acte.

Per recordar la figura de l'autor de Sarrià, un conjunt de poetes llegiran poemes amb un fons de música electrònica, que serà a càrrec del DJ Vicent Fibla, un dels més aclamats del Sónar. Prenent com a eix vertebrador el famós vers "m'exalta el nou i m'enamora el vell", l'escriptor i periodista Da-

vid Castillo ha ideat un programa que abasta les "dues vessants" del poeta: la modernitat i la tradició. "Se'l pot associar amb Ausiàs March i al mateix temps va introduir telegrams en la seva poesia, com aforismes més propis de la poesia dita." Ras i curt, es tracta d'un autor

"No serà un recital convencional, sinó que hi hem afegit música", diu David Castillo

"transversal" –"aquest concepte tan de moda avui dia"– que travessa tot el segle XX i que dona un impuls a la literatura catalana amb la inspiració de les avantguardes.

Recollint aquest esperit dual, el programa barreja autors "consagrats, representatius de l'actualitat" –Francesc Parcerisas, Màrius Sampere, Marta Pessarrodona, Feliu Formosa–, i joves –Sílvia Bel, Teresa Colom, Núria Martínez, Estel Solé–, que protagonitzaran un recital conjunt. Els veterans llegiran obra pròpia i les joves, de Foix, això sí, de manera ordenada, "tal com al mateix poeta li hauria agradat", somreia Castillo. Així, llegiran poemes de *Sol, i de dol* (1947), *Les irrealis omegues* (1949), *On he deixat les claus* (1953) i *Entre algues, do'm la mà* (1997). "Ens interessava

J.V. Foix (1893-1987) en una imatge d'arxiu ■ EL PUNT AVUI

molt saber com sonava Foix i per això hem triat aquestes poetes que destaquen pel seu talent a l'hora de recitar."

El director de Quaderns Crema, Jaume Vallcorba, amic de Foix i responsable de l'edició de tota la seva obra poètica, introduirà l'acte amb unes paraules de presentació. La clausura serà a càrrec de Gerard Quintana i Enric Hernàez, que oferiran una cançó inspirada en el vers "és quan dormo que hi veig clar". "No volem que sigui

un recital convencional, sinó que hi hem afegit música, tot i que la veu tindrà tot el protagonisme", puntualitzava Castillo.

Respecte a la influència de Foix en els poetes que intervindran en la festa, l'escriptor deixa clar que "ni Formosa i Sampere són de la línia foixiana". Tampoc es pot dir que les joves poetes s'hi emmirallin, ja que més aviat admiren Joan Vinyoli. "Els anys setanta hi va haver una eclosió creadora i molts poetes el seguien, igual

que a Brossa. Aleshores els poetes es van dividir entre els que seguien Ferrater i els que seguien Foix. Els que hem triat són més aviat ferraterians."

Aquest acte, que forma part de la programació de Kosmopolis, s'afegeix a un seguit d'altres esdeveniments que durant l'any han servit per commemorar l'efemèride, el darrer dels quals ha estat una ruta literària al Port de la Selva organitzada per la Fundació J.V. Foix el 30 de juny. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Poesia d'unes dents postisses

Zero
Director: Pep Pla
Espai Lliure (Barcelona). Festival Grec. 13 de juliol

D'una declaració escandalosa, fer-ne una projecció i convertir-la en espectacle per poder rebatre aquella cita inacceptable èticament. Aquest és el punt

de partida d'aquesta dramàtúrgia que arrenca amb l'anunci de l'FMI que alertava dels riscos econòmics si no es corregia la línia ascendent de pensions i l'esperança de vida. L'acció planteja dues situacions: en la primera, els avis dominen i abusen de la canalla; en la segona, els nens, ja crescuts, agafen

els seus avis i els puguen al Narayama on moriran sense cap tipus d'ajuda. El final és d'una contundència inqüestionable i poètica que recorda la poesia sorda de Castellucci a *Sobre el concepte de rostre, en el fill de Déu*.

La peça, tot i que tingui moments desagradables per emocionar l'especta-

dor, insisteix en una sensibilitat amb els tres actors que voregen la vuitantena: Maria Dolors Duocastella, Martha Carbonell i Josep Vallhonrat. Per sobre d'actors, l'aura de persones els supera i se'ls respecta en una estranya intimitat. Els personatges d'Isis Martín, Xavi Sáez i Jaume Sangrà escupen cinisme

arran d'una acció aparentment fatal que serveix per canviar de mans el poder.

Zero té un punt trampós innecessari. L'inici serveix per situar l'acció en una mena d'abocador on els avis són uns dictadors que dominen la canalla i n'abusen. Aquesta és una mirada que no ajuda a la credibilitat de la peça, tot i que

no invalidi gens la denúncia de la mirada economicista de la societat. L'alternativa no ha de ser una gerontocràcia agressiva. Bé que hi ha moltes comunitats en

què es té en compte l'avi com al pou de saviesa que es respecta. No calen dents postisses per fer evident el clam. La realitat ja té les dents prou esmolades.